Kapitel 1: I sikkerhed

(THOR FORTÆLLER)

Prinsesse Sølva af Persia er død. Hendes krop ligger livløs på pladsen. Prins Alexander dræbte hende. Eller rettere: Den dæmon, der har besat ham, dræbte hende. Den fik alle til at tro, at hun angreb prinsen. At hun var den onde. Nu er Prins Alexander på vej hen til sin bil. Pressen er i hælene på ham og overfalder ham med spørgsmål. En kongelig er død. Ingen ved, hvad de skal tænke. Heller ikke jeg.

Jeg er stadig i chok. Jeg er vant til, at dæmonerne dræber, men jeg har aldrig før set dem gøre det foran et publikum som nu. Alle så det. Men ingen så, hvad der i virkeligheden skete. For det er kun dem, der har kongeligt blod i sig, der kan se, at Alexander er besat.

Tira står henne ved Sølvas lig. Hun har slået sin hætte op for at skjule sit ansigt, men hun kan blive genkendt, hvert øjeblik det skal være.

”Tira, vi må væk,” siger jeg.

Men hendes blik er fjernt. Hun ser kun Sølva. De var nære venner.

”Kom nu!” siger jeg. ”Vi kan ikke blive her. Det er for farligt.”

Men Tira hører ikke noget.

”Kom nu med,” siger jeg. Jeg griber fat i hende og begynder at trække hende igennem menneskemængden. Jeg sørger også over Sølva. Hun var den kongelige, der tog bedst imod mig, da jeg i sin tid blev Alexanders dobbeltgænger. Dengang, de stadig havde kontrol over landet. Nu har de mistet kontrollen. Prins Alexander vendte tilbage og var besat. Jeg måtte flygte, og Tira er rejst hertil i smug for at kunne stoppe ham.

Men lige nu er Tira ikke i stand til ret meget. Hun er stadig helt væk. Jeg har aldrig før set hende være slået ud på den måde.

”Det skal nok gå,” hvisker jeg til hende. ”Vi finder en løsning.” Jeg ved godt, jeg lover mere, end jeg kan holde. Men jeg er nødt til at få hende til at falde til ro. Til at blive sig selv. Hvis nogen af os skal overleve det her, er hun nødt til at vågne op.

Endelig sker der noget. ”Du har ret,” siger hun.

Jeg løsner grebet om hende. Hun trækker hætten længere

ned over ansigtet, og vi sniger os gennem mængden. Men selv ikke med hætte på kan hun gemme sig.

”Vent, er det ikke …” En mumlen breder sig. De har genkendt hende.

”Det er prinsessen!” råber en så.

Åh nej. Det giver et sæt i både mig og Tira.

”Skynd dig væk,” hvisker hun til mig. ”Find Falkor! Han kan hjælpe dig.”

Jeg forstår ikke hendes besked. Men jeg skynder mig væk. Hvis også jeg bliver genkendt nu, vil det kun skabe flere problemer. Alexander har allerede en gang forsøgt at få mig dræbt.

Tira slår hætten ned, og jeg gemmer mig i mængden.

”Det *er* prinsesse Tira!” råber endnu en. Og nu ser alle på hende.

Råbene spreder sig til hele pladsen. Hele vejen op til prins Alexander. Han standser op og vender sig om. Hans og Tiras blikke låser sig fast i hinanden.

Jeg rækker ud efter min kniv. Klar til at hjælpe Tira, hvis det skulle komme til endnu en kamp. Men i stedet smiler Alexander bredt.

”Søster,” siger han og breder armene ud.

”Alexander,” siger hun.

Imens kommer Alexanders vagter nærmere. De har et sort skær omkring sig ligesom Alexander. De er alle besatte.

”Kommer du med?” siger Alexander. Det lyder som et spørgsmål, men der er ingen tvivl om, at det er en ordre. Og Tira adlyder. Hun går hen imod ham. Alt i mig skriger, at det er en dårlig ide, men hvad er alternativet? Dæmonerne vil aldrig lade hende slippe væk. Og endnu en kamp på pladsen kan kun ende med flere døde. Her er

flere dæmoner, end Tira og jeg nogensinde ville kunne klare.

Tira går hen til ham.

Pressefolkene går helt amok. De sender en byge af spørgsmål mod Tira og Alexander, men de svarer ikke. De forsvinder bare ind i en limousine, og jeg hader mig selv for ikke at have fået hende væk hurtigere.

Nu har han hende. Hvor lang tid vil der gå, før også hun er besat?

Kapitel 2: Min bror

(TIRA FORTÆLLER)

Limousinens dør smækker bag mig. Jeg sidder i de bløde sæder. Alle mine muskler er spændt. Over for mig sidder Alexander. Min bror. Men lige nu ser jeg kun en ydre skal. Dæmonen styrer ham. Den dæmon, der lige har myrdet Sølva. Vreden raser i mig. Jeg har lyst til at overfalde ham her og nu. At bore krystallen dybt ind i hans kød og tvinge dæmonen ud. Men på hver side har han en vagt. Deres sorte auraer glider ind i hinanden. Tre dæmoner. Tre stærke dæmoner.

”Hvem er du?” spørger jeg.

”Mit navn er Asmo, prinsesse,” siger han. Hans stemme giver mig gåsehud og tårer i øjnene på samme tid. Det er så længe siden, jeg har hørt min bror tale. Stemmen var den ene ting, Thor aldrig fik helt styr på. Vi kunne farve hans hår og lære ham at opføre sig som Alexander, men stemmen fik han aldrig til at lyde som hans. Og nu, hvor

jeg endelig hører Alexanders stemme igen, er det ikke ham, men en dæmon, der taler med den.

”Du har taget min bror,” siger jeg og stirrer direkte på ham. Jeg leder efter spor af Alexander derinde. Tegn på, at han ikke er helt væk.

”Det har jeg,” svarer Asmo. ”Og snart vil vi også besætte dig.”

”Aldrig i livet,” siger jeg.

”Du har ikke noget valg,” siger Asmo.

”Vi får se,” siger jeg.

Dæmonen ler, men det bliver mig, der ler sidst.

Jeg trækker en kniv op fra min støvle. Og borer den ind i den første vagt.

Jeg lader kniven sidde, og mens den trækker dæmonen ud af ham, fisker jeg endnu en kniv frem fra mit tøj. Jeg stikker den i hånden på den anden vagt. Så trækker jeg en tredje og hamrer den ned i Alexanders arm.

I stedet for at skrige eller kæmpe imod smiler han bare.

”Tror du virkelig, at så lille en krystal kan standse mig?” spørger Asmo.

Jeg svarer ikke og koncentrerer mig om at holde krystallen på plads, men jeg kan mærke, at den begynder at dirre.

”Jeg er stærkere end noget, du nogensinde før har mødt, lille pige,” siger han. Og med en høj, klirrende lyd springer krystallen.